

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25.09.2014, sp. zn. 21 Cdo 2811/2013, ECLI:CZ:NS:2014:21.CDO.2811.2013.1

Číslo: 24/2015

Právní věta:

Zavinění ve formě nepřímého úmyslu je dáno tehdy, jestliže jednající věděl, že škodu může způsobit, a pro případ, že ji způsobí, s tím byl srozuměn. Na srozumění jednajícího se způsobením škody lze usoudit tehdy, jestliže jednající nepočítal s žádnou konkrétní okolností, která by mohla zabránit škodnímu následku, který si představoval jako možný, nebo jestliže spoléhal jen na okolnosti, které nebyly reálně způsobilé takovému následku zamezit.

Zavinění ve formě vědomé nedbalosti je dáno tehdy, jestliže jednající věděl, že škodu může způsobit, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že ji nezpůsobí. Pro účely rozlišení vědomé nedbalosti od nepřímého úmyslu je třeba hodnotit, zda důvody, pro které jednající spoléhá na to, že škodu nezpůsobí, mají charakter takových konkrétních okolností, které sice v posuzovaném případě nebyly způsobilé zabránit škodě (nešlo o „přiměřené“ důvody), které by ale v jiné situaci a za jiných podmínek k tomu reálně způsobilé být mohly.

Odvolací soud při posuzování, zda jde o výjimečný případ a zda tu jsou důvody hodné zvláštního zřetele pro nepřiznání náhrady nákladů řízení, přihlíží - obdobně jako soud prvního stupně - zejména k majetkovým, sociálním, osobním a dalším poměrům účastníků řízení, a to nejen u účastníka, který by měl náklady řízení hradit, ale také z pohledu poměrů oprávněného účastníka, k okolnostem, které vedly k uplatnění nároku u soudu prvního stupně nebo k podání odvolání, k postojům účastníků v průběhu řízení apod.

Nepřiznání náhrady nákladů odvolacího řízení by mělo být - ve srovnání s náhradou nákladů řízení před soudem prvního stupně - jen zcela výjimečným a ojedinělým opatřením.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 25.09.2014

Spisová značka: 21 Cdo 2811/2013

Číslo rozhodnutí: 24

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Náhrada škody zaměstnancem, Náklady řízení, Promlčení, Zavinění

Předpisy: § 150 o. s. ř. ve znění do 31.12.2013

§ 172 předpisu č. 65/1965Sb. ve znění do 31.05.1994

§ 179 předpisu č. 65/1965Sb. ve znění do 31.05.1994

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobou podanou u Okresního soudu v Mladé Boleslavi dne 1. 3. 2010 se žalobce domáhal, aby mu žalovaní 1) a 2) zaplatili 3 633 625 Kč s úroky z prodlení ve výši a za dobu, jež specifikoval, s tím, že „plnění těchto závazků jedním ze žalovaných žalobci zaniká závazek druhého žalovaného v rozsahu tohoto plnění“. Žalobu zdůvodnil zejména tím, že žalovaný 1) uzavřel dne 30. 4. 1993 s A. bankou smlouvu o úvěru, ve znění dodatku č. 1 ze dne 11. 5. 1994, ve výši 1 200 000 Kč, splatném do 20. 4. 1997, že tento úvěr byl mimo jiné zajištěn prohlášením ručitele – příspěvkové organizace TS – ze dne 8. 3. 1993, které podepsal žalovaný 2), jenž pracoval na základě pracovní smlouvy ze dne 24. 5. 1990 jako ředitel této příspěvkové organizace, že uvedená příspěvková organizace zanikla zrušením bez likvidace na základě rozhodnutí žalobce jako jejího zřizovatele ze dne 16. 6. 1993, na něhož přešly její závazky, že rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2009 byla žalobci uložena povinnost zaplatit právnímu nástupci A. banky – společnosti GDA – 818 000 Kč s 25% úrokem z prodlení p. a. z částky 1 138 671,10 Kč od 15. 1. 1999 do 27. 8. 2004 a smluvní úrok z prodlení ve výši 25 % p. a. z částky 818 000 Kč od 28. 8. 2004 do zaplacení, na náhradě nákladů řízení 295 650 Kč a na nákladech řízení státu 411 Kč, a že dne 27. 2. 2009 žalobce podle tohoto rozsudku zaplatil společnosti GDA 3 633 625,93 Kč. Zaplacením této částky jednak žalobce v souladu s ustanovením § 308 obch. zák. „nabyl co do výše uhrazené částky práv věřitele vůči žalovanému 1) – dlužníkovi“, a jednak mu vznikla škoda, za kterou odpovídá žalovaný 2), který ve vlastním zájmu „protiprávně a nepřiměřeně ohrozil majetek svého zaměstnavatele a zřizovatele, namísto toho, aby řádně hospodařil s prostředky svěřenými mu zaměstnavatelem“, a který tím porušil povinnosti vyplývající pro něj ze zákoníku práce, ze zřizovací listiny a z organizačního řádu. Žalobce pokládá za nepochybné, že žalovaný 2) tuto škodu způsobil úmyslně, neboť „neexistuje nic, na co by spoléhal za situace, kdy by žalobce či jeho právní předchůdce musel plnit ručitelský závazek, kdo by to uhradil“. Dopisem ze dne 12. 3. 2009 žalobce vyzval žalované k „úhradě škody“ do 31. 3. 2009, žalovaní mu však požadovanou částku nezaplatili.

Okresní soud v Mladé Boleslavi – poté, co platebním rozkazem ze dne 27. 4. 2010 žalobě vyhověl a co oba žalovaní podali proti tomuto platebnímu rozkazu odpor – rozsudkem ze dne 27. 10. 2011 uložil žalovanému 1) povinnost zaplatit žalobci 3 337 975 Kč s úrokem z prodlení od 1. 4. 2009 do zaplacení ve výši „odpovídající procentní výši repo sazby stanovené ČNB k prvnímu dni příslušného kalendářního pololetí prodlení, zvýšené o 7 % bodů“, zamítl žalobu vůči žalovanému 1) co do 295 650 Kč s úroky z prodlení a vůči žalovanému 2) žalobu zamítl zcela; současně rozhodl, že žalovaný 1) je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 234 163 Kč k rukám advokáta Mgr. J. K. a že žalobce je povinen zaplatit žalovanému 2) na náhradě nákladů řízení 135 141 Kč k rukám advokáta JUDr. M. N. Dospěl k závěru, že žalobce splněním ručitelského závazku TS plnil dluh žalovaného 1) ze smlouvy o úvěru uzavřené s A. bankou dne 30. 4. 1993, že se tím stal ve vztahu k němu věřitelem, a že má proto vůči němu právo na vydání bezdůvodného obohacení v rozsahu částky 3 337 975 Kč představující jistinu úvěru, sjednané úroky a úroky z prodlení. Výrok o zamítnutí žaloby vůči žalovanému 1) co do částky 295 650 Kč s příslušenstvím, představující náhradu nákladů řízení podle rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2009, odůvodnil tím, že z obchodního zákoníku nelze dovodit právo žalobce jako ručitele na zaplacení této částky a že nejde ani o jeho nárok na náhradu škody, neboť „bylo svobodným rozhodnutím žalobce, nikterak ovlivněným žalovaným 1), že svoji ručitelskou povinnost nesplnil dobrovolně a rozhodl se vést soudní řízení“. Shledal, že žalovaný 2) porušil svoji právní povinnost zaměstnance vyplývající z ustanovení § 73 odst. 1 písm. d) a § 74 písm. f) zák. práce a z organizačního řádu TS, a zejména pokyn zřizovatele ze dne 9. 4. 1992, týkající se zákazu dispozic s majetkem uvedené příspěvkové organizace a že „jednal v úmyslu pomoci žalovanému 1) získat úvěr na prostředky pro společné podnikání ve společnosti S.“ Dovodil, že u žalovaného 2) sice nešlo o „přímý úmysl vyvolat škodu“, že ale jako vedoucí pracovník musel vědět,

že svým jednáním „škodu může zaměstnavateli způsobit a byl s tím srozuměn“, a že proto „platí pro promlčení desetiletá objektivní promlčecí lhůta“ podle ustanovení § 263 odst. 3, věty druhé, zák. práce, která marně uplynula. Uvedl, že „událostí, z níž škoda žalobci vznikla, je neopodstatněné převzetí ručení TS za úvěr žalovaného 1) dne 8. 3. 1993 v souběhu s tím, že uvedený obligační dlužník přestal závazek z úvěru plnit, dluh nevyrovnal ani po výzvě věřitele A. banky a žalobci nastoupila povinnost plnit jakožto ručitel“, a že k této události došlo nejpozději dne 20. 4. 1997, což je termín konečné splatnosti úvěru poskytnutého podle smlouvy ze dne 30. 4. 1993. Protože „již tehdy vznikl základ nároku na náhradu škody, započal tím běh objektivní promlčecí lhůty podle ustanovení § 263 odst. 3, věta druhá, zák. práce“; Soud prvního stupně uzavřel, že – vzhledem k tomu, že žaloba v této věci byla podána u soudu až dne 1. 3. 2010, tedy po uplynutí více než deseti let – jde o nárok promlčený, který nemůže být žalobci s ohledem na námitku promlčení vznesenou žalovaným 2) přiznán.

K odvolání žalobce Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 20. 3. 2012 potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku, kterým byla zamítnuta žaloba vůči žalovanému 1) co do 295 650 Kč s úroky z prodlení, změnil jej ve výroku o náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným 1) tak, že žalovaný 1) je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 117 082 Kč k rukám advokáta Mgr. J. K., zrušil jej ve výrocích o zamítnutí žaloby vůči žalovanému 2) a o náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným 2) a věc v tomto rozsahu vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení a rozhodl, že ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným 1) nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Odvolací soud se především neztotožnil se závěrem soudu prvního stupně o desetileté promlčecí době, vycházejícím z toho, že žalovaný 2) se „škodného jednání“ dopustil „v nepřímém úmyslu způsobit škodu“, neboť „pro takto jednoznačný závěr není v provedeném dokazování dostatečný podklad resp. není zřejmé, na základě jakých konkrétních zjištění soud prvního stupně k tomuto závěru dospěl“. K otázce počátku běhu objektivní promlčecí lhůty podle ustanovení § 263 odst. 3 zák. práce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu, z nichž vyplývá, že událostí, z níž škoda vznikla, od níž se odvíjí počátek běhu objektivní promlčecí lhůty pro uplatnění nároku na náhradu škody, je třeba rozumět nejen porušení právní povinnosti při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním, které posléze vedlo ke vzniku škody, ale i vznik škody samotné, neboť teprve od okamžiku vzniku škody (jako jednoho z předpokladů odpovědnosti za škodu v pracovněprávních vztazích) lze uvažovat o vzniku nároku, jako právní možnosti uplatnit subjektivní právo, tj. domáhat se právní ochrany jeho realizace. Odvolací soud vyslovil závazný právní názor, že „objektivní promlčecí doba počala běžet teprve od okamžiku skutečného vzniku škody“, a uložil soudu prvního stupně, aby se v novém rozhodnutí důkladněji vypořádal s otázkou formy zavinění a případné spoluodpovědnosti žalobce.

O k r e s n í s o u d v Mladé Boleslavi rozsudkem ze dne 13. 11. 2012 uložil žalovanému 2) povinnost zaplatit žalobci 40 297 Kč s úrokem z prodlení od 1. 4. 2009 do 13. 11. 2012 ve výši 11 635,10 Kč a dále s úrokem z prodlení z částky 40 297 Kč od 14. 11. 2012 do zaplacení ve výši „repo sazby stanovené ČNB k prvému dni každého kalendářního pololetí prodlení, zvýšené o 7 % bodů“, s tím, že plněním žalovaného 2) zaniká v rozsahu plnění povinnost žalovaného 1) podle rozsudku Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 27. 10. 2011, zamítl žalobu vůči žalovanému 2) co do 3 593 328 Kč se „zákonným úrokem z prodlení“ od 1. 4. 2009 do zaplacení a rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení. Poté, co shledal věcnou legitimaci na straně žalobce i žalovaného 2), dovodil, že uzavřením ručitelského závazku TS „soukromé osobě“, který nesouvisel s činností této příspěvkové organizace, žalovaný 2) porušil svoji právní povinnost zaměstnance vyplývající z ustanovení § 73 odst. 1 písm. d) a § 74 písm. f) zák. práce a z organizačního řádu TS, podle něhož se tato příspěvková organizace mohla zavazovat jen v rámci plnění úkolů vyplývajících ze zřizovací listiny a právních předpisů, a jednal v rozporu s pokynem zřizovatele ze dne 9. 4. 1992, který mu v souvislosti s připravovaným převodem majetku TS do majetku města zakazoval „jakékoliv manipulace s ním“, a že mezi tímto jednáním žalovaného 2) a škodou vzniklou žalobci zaplacením

částky 3 633 625,93 Kč za žalovaného 1) jako dlužníka z úvěru právnímu nástupci původního věřitele A. banky je příčinná souvislost. Jednání žalovaného 2) kvalifikoval jako vědomou nedbalost, neboť žalovaný 2) „si nepochybně musel uvědomit, že pokud zavazuje příspěvkovou organizaci k povinnosti splnit povinnosti jiného dlužníka ze smlouvy o úvěru, může nastat následek, že TS by případně byly donuceny úvěr splácet“, avšak bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že TS „nebudou nuceny“ ručitelský závazek plnit, poněvadž dluh uhradí dlužník z výnosu svého podnikání a v „krajním případě prodejem nemovitostí či movitých věcí, kterými závazek rovněž zajišťoval“. V tom, že žalobce nezajistil „převedení ručitelského závazku“ na nově vznikající společnost CMB, soud prvního stupně neshledal spoluzavinění poškozeného a – jsa vázán právním názorem odvolacího osudu – nepokládal za opodstatněnou ani námitku promlčení vznesenou žalovaným 2). Náhradu škody uložil žalovanému 2) zaplatit žalobci – vzhledem k tomu, že škodu způsobil z nedbalosti – ve výši rovnající se čtyřapůlnásobku jeho průměrného výdělku před porušením povinnosti, jímž způsobil škodu, který zjistil v rozhodném období posledního čtvrtletí roku 1992 ve výši 8955 Kč. Soud prvního stupně shledal, že jsou důvody zvláštního zřetele hodné k nepřiznání náhrady nákladů řízení převážně úspěšnému žalovanému 2) ve smyslu ustanovení § 150 o. s. ř., které spatřoval v tom, že „o výši náhrady škody je rozhodováno v roce 2012, zatímco k porušení pracovněprávních povinností žalovaným 2) došlo v roce 1993, kdy byla naprosto odlišná mzdová úroveň, podle níž je určována výše náhrady škody“, že „mezi zaviněním ve formě vědomé nedbalosti a nepřímým úmyslem je tenká hranice, ovšem z hlediska náhrady škody má veliký význam“, a že žalobce uhradil náklady řízení ve výši 295 650 Kč ve sporu o splnění ručitelského závazku TS, který byl vyvolán „pochybením“ žalovaného 2).

K odvolání žalobce a žalovaného 2) K r a j s k ý s o u d v Praze rozsudkem ze dne 26. 3. 2013 potvrdil rozsudek soudu prvního stupně a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému 2) na náhradě nákladů odvolacího řízení 131 986,80 Kč k rukám advokáta JUDr. M. N. Odvolací soud dospěl shodně se soudem prvního stupně k závěru, že žalovaný 2) jako ředitel TS podpisem ručitelského závazku porušil své pracovní povinnosti, a že proto odpovídá za škodu, která vznikla žalobci jako právnímu nástupci této příspěvkové organizace v důsledku jeho jednání. Vznik škody v příčinné souvislosti s porušením pracovních povinností žalovaného 2) shledal na rozdíl od soudu prvního stupně jen v plnění ručitelského závazku žalobcem ve výši 3 337 975 Kč a nikoliv též v jím zaplacené náhradě nákladů řízení ve výši 295 650 Kč podle rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2009. Ztotožnil se se závěrem soudu prvního stupně o zavinění žalovaného 2) na vzniku škody ve formě vědomé nedbalosti, neboť „ručitelský závazek uzavřený žalovaným 2) nebyl jediným zajištěním poskytovaného úvěru, který byl zajištěn i zástavním právem k dlužníkovu majetku, jehož hodnota měla přesahovat výši poskytovaného úvěru a ručení se proto mohlo jevit pouze jako formální podmínka banky pro poskytnutí úvěru, k jejímuž naplnění fakticky nikdy nedojde“. Shledal, že soud prvního stupně posoudil správně i námitku spoluodpovědnosti žalobce na vzniku škody uplatněnou žalovaným 2), neboť „z toho, že žalobce, jako zřizovatel příspěvkové organizace TS, nezajistil přechod veškerých práv a povinností zanikajícího subjektu, včetně ručitelského závazku, na nově zřízený subjekt, který převzal předmět činnosti technických služeb, nelze dovodit jeho spoluodpovědnost na vzniku škody, resp. to nijak nesnižuje prvotní odpovědnost žalovaného 2) za její vznik“. V otázce promlčení nároku odvolací soud odkázal na svůj právní názor vyjádřený v předchozím rozsudku, který soud prvního stupně respektoval. Odvolací soud neshledal důvody zvláštního zřetele hodné pro to, aby žalovanému 2), který měl v řízení neúspěch jen v nepatrné části, nebyla přiznána náhrada nákladů odvolacího řízení, neboť žalobce měl poté, co uspěl se svou žalobou před soudem prvního stupně jen v nepatrném rozsahu, „zodpovědněji a s podstatně výraznějším vědomím rizika nejistého výsledku soudního řízení zvážit možné důsledky případného neúspěchu“ i v odvolacím řízení; rozhodl-li se „přes pro něj nepříznivý výsledek prvostupňového řízení toto riziko podstoupit, musí nést odpovědnost za toto své rozhodnutí“. Nepřiznání náhrady nákladů řízení u soudu prvního stupně žalovanému 2) podle ustanovení § 150 o. s. ř. naproti tomu shledal „zcela namístě“.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podali dovolání žalobce (v rozsahu, v němž byl potvrzen rozsudek prvního stupně v části, v níž byla žaloba zamítnuta, a proti výroku o náhradě nákladů odvolacího řízení) a žalovaný 2) (podle obsahu jeho dovolání proti výroku, kterým byl potvrzen rozsudek prvního stupně v části, v níž bylo žalobě vyhověno).

Žalobce v dovolání namítá, že závěr soudů o zavinění žalovaného 2) na vzniku škody ve formě vědomé nedbalosti není správný. Podle názoru dovolatele nelze mít podpis ručitelského závazku ani v případě jeho jiného zajištění za pouze „formální“, neboť kdyby tomu tak bylo, „tak by jej banky neuzavíraly“. Dovodatel uvedl, že ručitelský závazek se nepodepisuje pouze pro případ, že ostatní zajišťovaný majetek nebude stačit k uspokojení pohledávky věřitele, ale „věřitel si naopak může vybrat, který institut zajištění zvolí“, a že ručitelský závazek je „činěn právě pro případ, kdy dlužník není schopen svůj dluh hradit, a to ani z výnosů své podnikatelské činnosti, ani z jiného zajištění úvěru“; soudy proto měly posuzovat i skutečnost, „na co žalovaný 2) mohl spoléhat za situace, kdyby úvěr splácen nebyl a nestačily by ani jiné zajišťovací prostředky a peněžní ústav by požadoval zaplacení ručitelského závazku“. Ve vztahu k výroku o náhradě nákladů odvolacího řízení namítal, že odvolací soud „naprosto nedostatečně odůvodnil své závěry“, že i v odvolacím řízení mělo být přihlédnuto k důvodům zvláštního zřetele hodných pro nepřiznání práva na náhradu nákladů řízení žalovanému 2) a že nelze argumentovat tím, že tyto důvody „nejdou proto, že se žalobce odvolal“. Žalobce navrhl, aby rozsudek odvolacího soudu byl zrušen v části, v níž byl potvrzen výrok rozsudku soudu prvního stupně o zamítnutí žaloby, a ve výroku o nákladech odvolacího řízení a aby věc byla v této části vrácena odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný 2) ve svém dovolání namítá, že v rozhodnutích Nejvyššího soudu sp. zn. [21 Cdo 2423/2006](#) a sp. zn. [21 Cdo 3207/2008](#), ze kterých vychází právní názor odvolacího soudu, že objektivní promlčecí lhůta k uplatnění nároku na náhradu škody z pracovněprávního vztahu počne běžet až od vzniku škody, nebyla řešena otázka „extrémního nesouladu mezi smyslem promlčení a exaktním stanovením začátku běhu objektivní promlčecí lhůty“ a zda tato lhůta může vůbec začít běžet po uplynutí deseti let od události, z níž vznikla škoda. Dodává, že v daném případě škodní událost nastala dne 8. 3. 1993 a že podle názoru odvolacího soudu měla objektivní lhůta začít běžet až dnem 17. 3. 2009, tedy více než šest let po skončení objektivní promlčecí lhůty, a to „se všemi absurdními právními a hodnotovými následky z takového názoru vyplývajících“. Poukazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 8. 2011, sp. zn. [25 Cdo 520/2009](#), v němž je řešena otázka promlčení nároku na náhradu škody způsobené advokátem klientovi a v němž je konstatováno, že „promlčecí doba je čtyřletá a končí nejpozději uplynutím 10 let ode dne, kdy došlo k porušení povinnosti“. Žalovaný 2) navrhl, aby dovolací soud zrušil rozsudek odvolacího soudu ve výroku, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně v části, v níž bylo žalobě vyhověno, jakož i žalobě vyhovující výrok rozsudku soudu prvního stupně spolu s výrokem o nákladech řízení, a aby věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalobce navrhl, aby dovolací soud dovolání žalovaného 2) zamítl, neboť „žádná rozdílná judikatura ohledně promlčení v pracovněprávních vztazích neexistuje“.

Žalovaný 2) navrhl, aby dovolací soud dovolání žalobce odmítl, eventuálně je zamítl, protože „žalobce polemizuje nikoli s právními, ale se skutkovými závěry soudů obou stupňů“, neboť bylo prokázáno, že žalovaný 2) „při podpisu ručitelského závazku nebyl veden ani eventuálním úmyslem způsobit svému zaměstnavateli škodu a nechtěný následek v podobě škody vzniklé až sedmáct let po tomto úkonu řetězením mnoha kauzálních souvislostí bez možnosti tyto následně ovlivnit, si v roce 1993 žalovaný 2) nemohl představit ani jako možný a tím méně chtěný“.

N e j v y š š í s o u d dovolání žalovaného 2) odmítl a dovolání žalobce zamítl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) věc projednal podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2013, neboť řízení bylo zahájeno přede dnem 1. 1. 2014 (srov. čl. II bod 2. zákona č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnými osobami (účastníky řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

Dovolací soud je při přezkoumání rozhodnutí odvolacího soudu vázán uplatněným dovolacím důvodem (srov. § 242 odst. 3, větu první, o. s. ř.); vyplývá z toho mimo jiné, že při zkoumání, zda napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo která již dovolacím soudem vyřešena byla, ale má být posouzena jinak, a zda je tedy dovolání podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné, může posuzovat jen takové právní otázky, které dovolatel v dovolání označil.

Přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 o. s. ř. není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že jsou splněna kritéria přípustnosti dovolání obsažená v tomto ustanovení. Přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže dovolací soud, který jediný je oprávněn tuto přípustnost zkoumat (srov. § 239 o. s. ř.), dospěje k závěru, že kritéria přípustnosti dovolání uvedená v ustanovení § 237 o. s. ř. skutečně splněna jsou.

Projednávanou věc je třeba i v současné době ve vztahu k žalovanému 2) posuzovat - vzhledem k tomu, že předmětem řízení vůči žalovanému 2) je nárok na náhradu škody, k níž došlo v důsledku podpisu ručitelského prohlášení žalovaným 2) jako ředitelem TS dne 8. 3. 1993 - podle zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce ve znění zákonů č. 88/1968 Sb., č. 153/1969 Sb., č. 100/1970 Sb., č. 146/1971 Sb., č. 20/1975 Sb., č. 72/1982 Sb., č. 111/1984 Sb., č. 22/1985 Sb., č. 52/1987 Sb., č. 98/1987 Sb., č. 188/1988 Sb., č. 3/1991 Sb., č. 297/1991 Sb., č. 231/1992 Sb., č. 264/1992 Sb., č. 590/1992 Sb. a č. 37/1993 Sb., tedy podle zákoníku práce ve znění účinném do 31. 5. 1994.

Podle ustanovení § 263 odst. 3 zák. práce lhůta k uplatnění nároku na náhradu škody činí dva roky; počne běžet ode dne, kdy se poškozený doví o tom, že škoda vznikla, a o tom, kdo za ni odpovídá. Nárok na náhradu škody se však promlčí, nebyl-li uplatněn ve lhůtě tří let, a jde-li o škodu způsobenou úmyslně, deseti let ode dne, kdy došlo k události, z níž škoda vznikla; to neplatí, jde-li o škodu na zdraví.

V posuzovaném případě závisí napadený rozsudek odvolacího soudu v části, ve které byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve výroku, jímž bylo žalobě vyhověno, mimo jiné na vyřešení právní otázky, kdy začíná běžet promlčecí lhůta uvedená v ustanovení § 263 odst. 3, větě druhé, zák. práce. Tuto otázku hmotného práva vyřešil odvolací soud v souladu s ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu, která dospěla k závěru, že je pojmově vyloučeno, aby běh objektivní promlčecí lhůty uvedené v ustanovení § 263 odst. 3, větě druhé, zák. práce mohl započít ještě předtím, než

vznikl (mohl vzniknout) – a než mohl být uplatněn před soudem – samotný nárok na náhradu škody, že okamžik porušení právní povinnosti nelze ztotožňovat s „událostí, z níž škoda vznikla“, neboť důsledkem porušení právní povinnosti ještě nemusí být (a často ani nebývá) vznik škody a vznik nároku jako právní možnosti uplatnit své subjektivní právo, že událostí, z níž škoda vznikla (§ 263 odst. 3, věta druhá, zák. práce), je třeba rozumět nejen porušení právní povinnosti při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním, které posléze vedlo ke vzniku škody, ale i vznik škody samotné, a že počátek běhu objektivní promlčecí lhůty je třeba vztáhnout ke dni, kdy by obecně každý mohl vzniklé subjektivní právo uplatnit poprvé (kdy mohl podat žalobu) (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 7. 2007, sp. zn. [21 Cdo 2423/2006](#), který byl uveřejněn pod č. 159 v časopise Soudní judikatura, ročník 2007, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 8. 2009, sp. zn. [21 Cdo 3207/2008](#)). Argumentuje-li žalovaný 2) v této souvislosti rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 23. 8. 2011, sp. zn. [25 Cdo 520/2009](#), který byl uveřejněn pod č. 7 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 2012, pak přehlíží, že tento rozsudek se týká případu, v němž se promlčení práva na náhradu škody řídilo obchodním zákoníkem (zákonem č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, účinným do 31. 12. 2013), ve kterém je počátek běhu objektivní promlčecí lhůty k uplatnění práva na náhradu škody upraven jinak než v ustanovení § 263 odst. 3, věty druhé, zák. práce (srov. § 398 obch. zák.). Protože není důvod, aby rozhodná právní otázka byla posouzena jinak, není dovolání proti rozsudku odvolacího soudu v uvedené části podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

Nejvyšší soud proto dovolání žalovaného 2) podle ustanovení § 243c odst. 1, věty první, o. s. ř. odmítl.

V části, ve které byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o zamítnutí žaloby, závisí napadený rozsudek odvolacího soudu mimo jiné na vyřešení hmotněprávní otázky, kdy je škoda způsobená zaměstnavateli porušením povinností zaměstnance zaviněna zaměstnancem úmyslně a kdy z nedbalosti, a ve výroku o náhradě nákladů odvolacího řízení závisí tento rozsudek mimo jiné na vyřešení právní otázky procesního práva, za jakých podmínek může být rozhodnuto, že účastníku se zcela nebo zčásti nepřiznává náhrada nákladů odvolacího řízení, na kterou by měl podle výsledku tohoto řízení právo. Protože tyto právní otázky dosud nebyly v rozhodování odvolacího soudu ve všech souvislostech vyřešeny, je dovolání proti rozsudku odvolacího soudu v těchto částech podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání žalobce není opodstatněné.

Z hlediska skutkového stavu věci bylo v projednávané věci mimo jiné zjištěno (správnost skutkových zjištění soudů přezkumu odvolacího soudu – jak vyplývá z ustanovení § 241a odst. 1 a § 242 odst. 3, věty první, o. s. ř. – nepodléhá), že žalovaný 1) uzavřel dne 30. 4. 1993 s A. bankou smlouvu o úvěru, na základě které mu tato banka poskytla úvěr ve výši 1 200 000 Kč, který se žalovaný 1) zavázal splatit spolu s úroky do 20. 4. 1997. Úvěr byl zajištěn jednak zástavním právem k nemovitosti dlužníka v hodnotě asi 1 200 000 Kč a k jeho movitým věcem v hodnotě 400 000 až 600 000 Kč a jednak prohlášením ručitele ze dne 8. 3. 1993, v němž se příspěvková organizace TS zavázala úvěr s úroky v plné výši splatit, jestliže dlužník svůj závazek nesplní ani po písemné výzvě banky. Podle organizačního řádu TS se tato příspěvková organizace mohla zavazovat jen v rámci plnění úkolů vyplývajících ze zřizovací listiny a z právních předpisů. Prohlášení ručitele za příspěvkovou organizaci TS podepsal žalovaný 2) jako její tehdejší ředitel, který se chtěl spolu se žalovaným 1) zapojit do připravované privatizace TS na úseku dopravy s tím, že úvěr bude splácen z výnosů jejich podnikání; ke schválení privatizace úseku dopravy jimi očekávaným způsobem však nedošlo. Protože žalovaný 1) úvěr zcela nesplatil, domáhal se právní nástupce věřitele GDA úhrady jeho nesplaceného zbytku po ručiteli. Vzhledem k tomu, že TS zanikly na základě rozhodnutí svého zřizovatele (žalobce)

ze dne 16. 6. 1993 zrušením bez likvidace, domáhala se společnost GDA zaplacení své pohledávky nejprve neúspěšně po společnosti CMB (její žaloba byla ve věci vedené u Okresního soudu v Mladé Boleslavi zamítnuta s odůvodněním, že společnost CMB není právním nástupcem příspěvkové organizace TS) a poté po žalobci, jemuž bylo rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2009 uloženo zaplatit společnosti GDA 818 000 Kč s 25% úrokem z prodlení p. a. z částky 1 138 671,10 Kč od 15. 1. 1999 do 27. 8. 2004 a smluvní úrok z prodlení ve výši 25 % p. a. z částky 818 000 Kč ode dne 28. 8. 2004 do zaplacení a na náhradě nákladů řízení 295 650 Kč. Žalobce na splnění této povinnosti zaplatil uvedené společnosti dne 27. 2. 2009 celkem 3 633 625,93 Kč.

Podle ustanovení § 172 odst. 1 zák. práce pracovník odpovídá organizaci za škodu, kterou jí způsobil zaviněným porušením povinností při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním. Organizace je povinna prokázat pracovníkovo zavinění s výjimkou případů uvedených v § 176 a 178 (srov. § 172 odst. 3 zák. práce).

Podle ustanovení § 172 odst. 2 zák. práce byla-li škoda způsobena také porušením povinností ze strany organizace, odpovědnost pracovníka se poměrně omezí. Podle ustanovení § 179 odst. 4 zák. práce byla-li škoda způsobena také organizací, je pracovník povinen hradit poměrnou část škody podle míry svého zavinění.

Předpokladem pro vznik odpovědnosti pracovníka (dále jen „zaměstnanec“) vůči organizaci (dále jen „zaměstnavateli“) za škodu podle ustanovení § 172 odst. 1 zák. práce je porušení pracovních povinností zaměstnancem, vznik škody, příčinná souvislost mezi porušením pracovních povinností a vznikem škody (tzv. kauzální nexus) a zavinění na straně zaměstnance. Ke vzniku povinnosti k náhradě škody je zapotřebí, aby všechny předpoklady byly splněny současně; chybí-li kterýkoliv z nich, nárok, a tedy ani povinnost k zaplacení, nevzniká. Z principu obecné odpovědnosti zaměstnance za škodu podle citovaného ustanovení vyplývá, že zaměstnanec odpovídá jen za tu škodu, kterou zaviněným porušením pracovních povinností skutečně způsobil; neodpovídá tudíž za tu část škody, která byla způsobena porušením povinností ze strany zaměstnavatele (§ 172 odst. 2 a § 179 odst. 4 zák. práce), případně zaviněním jiného zaměstnance (§ 179 odst. 5 zák. práce), resp. třetích osob vně zaměstnavatele. V řízení o náhradu škody podle ustanovení § 172 odst. 1 zák. práce má žalobce (poškozený zaměstnavatel) procesní povinnost tvrdit (srov. § 101 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.) a posléze i prokázat (srov. § 101 odst. 1 písm. b/ a 120 odst. 1 o. s. ř.) všechny uvedené předpoklady potřebné pro vznik odpovědnosti za škodu.

Zavinění jako jeden z předpokladů odpovědnosti zaměstnance za škodu podle ustanovení § 172 odst. 1 zák. práce lze charakterizovat jako psychický vztah jednatelického ke svému jednání, které je protiprávní, a ke škodě jako následku takového jednání. Je založeno na složce vědění (intelektuální), která zahrnuje vnímání jednatelického, tj. odraz předmětů, jevů a procesů ve smyslových orgánech člověka, jakož i představu předmětů a jevů, které jednatelický vnímal dříve nebo ke kterým dospěl svým úsudkem na základě znalostí a zkušeností, a na složce vůle, která zahrnuje především chtění nebo srozumění, tj. rozhodnutí jednat určitým způsobem se znalostí podstaty věci. Zákoník práce rozlišuje dvě formy zavinění – úmysl (např. § 179 odst. 3 zák. práce) a nedbalost (§ 179 odst. 2, § 184 odst. 1 zák. práce).

Zavinění ve formě úmyslu (úmyslné zavinění) je dáno tehdy, jestliže jednatelický věděl, že škodu může způsobit, a chtěl škodu způsobit (úmysl přímý), nebo tehdy, když jednatelický věděl, že škodu může způsobit, a pro případ, že ji způsobí, s tím byl srozuměn (úmysl nepřímý) (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 2. 2004, sp. zn. [21 Cdo 1059/2003](#)). Srozumění jednatelického se způsobením škody u nepřímého úmyslu vyjadřuje jeho aktivní volní vztah ke škodnému následku, který není přímým cílem jeho jednání ani nevyhnutelným prostředkem k dosažení jiného jím sledovaného cíle, nýbrž nechtěným (vedlejší) následkem jeho jednání, kdy je jednatelický srozuměn s tím, že dosažení jím sledovaného cíle předpokládá způsobení tohoto následku. Na takové srozumění

lze usoudit tehdy, jestliže jednatel nepočítal s žádnou konkrétní okolností, která by mohla škodnému následku, který si představoval jako možný, zabránit, nebo jestliže spoléhal jen na okolnosti, které nebyly reálně způsobitelné takovému následku zamezit.

Zavinění ve formě nedbalosti (nedbalostní zavinění) je dáno tehdy, jestliže jednatel věděl, že škodu může způsobit, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že ji nezpůsobí (nedbalost vědomá), nebo tehdy, jestliže jednatel nevěděl, že škodu může způsobit, ač o tom vzhledem k okolnostem a ke svým osobním poměrům vědět měl a mohl (nedbalost nevědomá) (srov. již zmíněný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 2. 2004, sp. zn. [21 Cdo 1059/2003](#)). Vědomá nedbalost se shoduje s nepřímým úmyslem ve složce vědění (intelektuální), ale oproti nepřímému úmyslu zde chybí volní složka vyjádřená srozuměním. Při vědomé nedbalosti jednatel ví, že může způsobit škodu, avšak nechce ji způsobit a ani s tím není srozuměn; naopak spoléhá na to, že škodu nezpůsobí. Pro účely rozlišení vědomé nedbalosti od nepřímého úmyslu je třeba hodnotit, zda důvody, pro které jednatel spoléhá na to, že škodu nezpůsobí, mají charakter takových konkrétních okolností, které sice v posuzovaném případě nebyly způsobitelné zabránit škodě (nešlo o „přiměřené“ důvody), které by ale v jiné situaci a za jiných podmínek k tomu reálně způsobitelné být mohly.

V projednávané věci nemůže být pochyb o tom, že podpisem prohlášení ručitele ze dne 8. 3. 1993, v němž se příspěvková organizace TS zavázala splatit v plné výši úvěr s úroky poskytnutý žalovanému 1) pro účely společného podnikání obou žalovaných A. bankou ve výši 1 200 000 Kč na základě smlouvy o úvěru ze dne 30. 4. 1993, jestliže dlužník svůj závazek nesplní ani po písemné výzvě banky, přestože nešlo o ručení v rámci plnění úkolů TS vyplývajících z jejich zřizovací listiny nebo z právních předpisů, k němuž by se mohla tato příspěvková organizace podle svého organizačního řádu zavázat, žalovaný 2) jako ředitel této příspěvkové organizace porušil svoji právní povinnost zaměstnance dodržovat právní a jiné předpisy vztahující se k práci jím vykonávané, která vyplývá z ustanovení § 73 odst. 1 písm. c) zák. práce, jakož i povinnost zaměstnance řádně hospodařit s prostředky svěřenými mu zaměstnavatelem a střežit a ochraňovat majetek zaměstnavatele před poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím, stanovenou v ustanovení § 73 odst. 1 písm. d) zák. práce. Stejně tak je nepochybné, že žalovaný 2) věděl, že tímto svým jednáním může svému zaměstnavateli způsobit škodu, neboť si musel být vědom toho, že může nastat situace, že žalovaný 1) jako dlužník svůj závazek ze smlouvy o úvěru zcela nebo zčásti nesplní, a že proto vznikne povinnost k zaplacení dluhu jeho zaměstnavateli na základě ručení, které za dluh žalovaného 1) převzal (§ 303 a § 306 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2007).

Zavinění ve formě úmyslu by bylo na straně žalovaného 2) dáno tehdy, kdyby žalovaný 2) podpisem prohlášení ručitele za TS chtěl svému zaměstnavateli způsobit škodu, nebo jestliže by byl s tím, že mu škodu způsobí, alespoň srozuměn. Protože v řízení nebyly prokázány skutečnosti svědčící o přímém úmyslu žalovaného 2) způsobit svému zaměstnavateli škodu (sledovaným cílem žalovaného 2/ při jeho jednání nepochybně bylo dosáhnout poskytnutí úvěru žalovanému 1/ pro účely společného podnikání obou žalovaných, a nikoliv toho, aby TS vznikla povinnost k plnění podle ručitelského prohlášení), mohla by být škoda vzniklá zaměstnavateli (jeho právnímu nástupci) splněním jeho ručitelského závazku zaviněna žalovaným 2) úmyslně jen v případě, že by žalovaný 2) byl se vznikem škody srozuměn, tj. – jak vyplývá z výše uvedeného – tehdy, jestliže by při svém protiprávním jednání nepočítal s žádnou konkrétní okolností, která by mohla vzniku škody zabránit, nebo jestliže by spoléhal jen na okolnosti, které nebyly reálně způsobitelné takovému následku jeho jednání zamezit. Tak tomu v posuzovaném případě nebylo, neboť žalovaný 2) podle zjištění soudů předpokládal, že k plnění závazku ručitele nedojde, protože úvěr bude splácen žalovaným 1) z výnosů jeho podnikání společně se žalovaným 2), popřípadě bude uhrazen zpeněžením zastavených věcí, kterými byl rovněž zajištěn. Protože uvedené předpoklady nepředstavují okolnosti, které by nebyly reálně způsobitelné vzniku povinnosti ručitele plnit a tím i vzniku škody zamezit (i když v posuzovaném případě tomuto následku jednání žalovaného 2/ nezabránilo), je správný závěr soudů, že žalovaný 2) nezavinil vznik

škody úmyslně (a to ani v úmyslu nepřímém), nýbrž z vědomé nedbalosti, neboť věděl, že škodu může způsobit, ale bez přiměřených důvodů (jím předpokládané okolnosti takovými důvody v daném případě nebyly) spoléhal, že se tak nestane, a že má proto žalobce vůči němu nárok na náhradu škody jen v omezené výši, která vyplývá z ustanovení § 179 odst. 2, věty první, zák. práce.

Dovolání žalobce není opodstatněné ani v části, ve které žalobce napadá rozsudek odvolacího soudu ve výroku o náhradě nákladů odvolacího řízení.

Podle ustanovení § 224 odst. 1 o. s. ř. ustanovení o nákladech řízení před soudem prvního stupně platí přiměřeně i pro řízení odvolací.

Podle ustanovení § 150 o. s. ř. jsou-li tu důvody hodné zvláštního zřetele, nebo odmítne-li se účastník bez vážného důvodu zúčastnit prvního setkání s mediátorem nařízeného soudem, nemusí soud výjimečně náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti přiznat.

Z citovaných ustanovení vyplývá, že v odvolacím řízení nemusí odvolací soud výjimečně přiznat náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně nebo náhradu nákladů odvolacího řízení anebo náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů mimo jiné tehdy, jsou-li tu důvody hodné zvláštního zřetele. Úvaha soudu o tom, zda jde o výjimečný případ a zda tu jsou důvody hodné zvláštního zřetele, musí vycházet z posouzení všech okolností konkrétní věci. Odvolací soud při tomto posuzování přihlíží – obdobně jako soud prvního stupně – zejména k majetkovým, sociálním, osobním a dalším poměrům účastníků řízení, a to nejen u účastníka, který by měl náklady řízení hradit, ale také z pohledu poměrů oprávněného účastníka, k okolnostem, které vedly k uplatnění nároku u soudu prvního stupně nebo k podání odvolání, k postojům účastníků v průběhu řízení apod. Závěr odvolacího soudu o výjimečnosti případu a důvodech hodných zvláštního zřetele pro nepřiznání náhrady nákladů řízení se musí opírat o takové zjištěné okolnosti, pro které by v konkrétním případě bylo nespravedlivé ukládat náhradu nákladů řízení tomu účastníku, který by měl náklady řízení podle jeho výsledku hradit, a za kterých by zároveň bylo možné spravedlivě požadovat na oprávněném účastníku, aby náklady řízení jím vynaložené nesl ze svého.

Předpoklady pro nepřiznání náhrady nákladů řízení před soudem prvního stupně a před soudem odvolacím se posuzují samostatně. To, že jsou tyto předpoklady dány v řízení u soudu prvního stupně, neznamená, že musí být shledány i v řízení odvolacím. Z povahy odvolacího řízení, v němž je přezkoumáváno rozhodnutí soudu prvního stupně z hlediska jeho věcné správnosti a bezvadnosti řízení, které předcházelo jeho vydání, naopak vyplývá, že nepřiznání náhrady nákladů odvolacího řízení za přiměřeného použití ustanovení § 150 o. s. ř. má být – ve srovnání s náhradou nákladů řízení před soudem prvního stupně – jen zcela výjimečným a ojedinělým opatřením.

V posuzovaném případě je při úvaze, zda jsou splněny podmínky pro to, aby žalovanému 2), který měl v odvolacím řízení neúspěch jen v poměrně nepatrné části (§ 224 odst. 1, § 142 odst. 3 o. s. ř.), nebyla přiznána náhrada nákladů odvolacího řízení, třeba přihlídnout zejména k tomu, že žalobce vedlo k podání odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně jeho setrvávání na nesprávném názoru, že žalovaný 2) zavinil škodu, jejíž náhrady se po něm domáhal, úmyslně a nikoliv z nedbalosti, jakož i k tomu, že žalobce je statutárním městem, jehož majetkové poměry nepochybně umožňují uhradit žalovanému 2) náhradu nákladů odvolacího řízení, aniž by to mělo do poměrů žalobce významnější dopad. Za těchto okolností, a to ani se zřetelem k postojům účastníků v průběhu odvolacího řízení, nelze dospět k závěru, že by v projednávané věci bylo nespravedlivé uložit náhradu nákladů odvolacího řízení žalobci, který ve věci neměl (s výjimkou poměrně nepatrné části) úspěch, neboť ani odvolací soud neshledal správným jeho názor o úmyslné formě zavinění žalovaného 2), a že by zároveň bylo možné spravedlivě požadovat na žalovaném 2), aby náklady, které v odvolacím řízení vynaložil k účelnému bránění svého práva, nesl – přestože byl v tomto řízení (s výjimkou poměrně nepatrné části) úspěšný – ze svého. Závěr odvolacího soudu, že v projednávané věci nejsou dány

důvody hodné zvláštního zřetele pro nepřiznání náhrady nákladů odvolacího řízení žalovanému 2), je proto správný.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska žalobcem uplatněných dovolacích důvodů správný. Protože nebylo zjištěno, že by byl postižen některou z vad, uvedených v ustanovení § 229 odst. 1 o. s. ř., § 229 odst. 2 písm. a) a b) o. s. ř. nebo v § 229 odst. 3 o. s. ř. anebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud dovolání žalobce podle ustanovení § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.